

SOFISTICATIE TROEF: ANITA BAKER

De zowel mooie, als buitengewoon begaafde zangeres en songwriter, Anita Baker, was bijna niet aan de bak gekomen in de muziekbusiness. Lees hier hoe dat kwam...

Anita werd geboren op 26/1/1958 in Toledo, Ohio en zong al van in haar tienertijd bij verschillende groepen en koren in haar thuisstad Detroit. Lokaal oogstte ze daarbij veel succes, maar ze kreeg ook genoeg negatieve reacties van platenfirmabazen, zodat ze op tweeëntwintigjarige leeftijd het muzikaal voorbekeken wou houden. Op haar zestiende zong ze in de band Humanity, en werd ze benaderd door David Washington van de groep Chapter 8 voor een auditie.

Inderdaad, nadat ze de hogeschool afgemaakt had, ging Anita in 1975 bij Chapter 8 zingen, een lokale groep, die een nationaal platencontract getekend had bij Ariola Records (nu een onderdeel van Arista en Sony/BMG). De groep nam echter maar één album op in 1979 ('Chapter 8'), waaruit de singles 'I Just Want To Be Your Girl' en 'Ready For Your Love' enige radioaandacht kregen. Ariola kwam in moeilijkheden, en werd opgekocht door Arista, maar Anita werd door Arista betiteld als een doorsnee zangeres, die niet verder diende ondersteund te worden. Anita voelde zich vernederd, verliet de muziekbusiness, werkte eerst als kok en dienster, en nam daarna een administratieve job aan in een advocatenkantoor.

Otis Smith, de man achter Chapter 8, vormde zijn eigen label in 1981. In 1982 werd ze door hem benaderd om een plaat op te nemen voor zijn nieuwe Californische label Beverly Glen Records. Dat label had rond die tijd ook zanger Bobby Womack laten tekenen, om zijn nu klassieke elpee 'The Poet' op te nemen. Anita zei eerst nee, omwille van haar vaste job, en andere voordelen, maar toen Smith zijn aanbod verhoogde ging ze akkoord. Anita's resultaat werd de elpee 'The Songstress', een inderhaast gearrangeerd album, in een productie van Patrick Moten, dat een zangeres in ontwikkeling liet horen, met een zeer mooie, diepe stem. Haar stijl was een mengeling van soul, jazz en gospel. De eerste single daaruit werd 'No More Tears' met 'Will You Be Mine', eigenlijk twee A-kanten. Hoe dan ook, de elpee liet zich opmerken. De song 'Angel', een zacht jazzy liedje, en de volgende single, werd een hit op de zwarte radiostations (nummer vijf), en heel wat stof deed opwaaien. 'You're The Best Thing Yet' werd de volgende single, dat nummer achtentwintig haalde in de US R&B charts. 'Squeeze Me' is een prachtige funky song die me deed denken aan Earth, Wind & Fire. 'Feel The Need' werd de laatste single hieruit. Daarna wou Anita een nieuw album maken, maar de platenmaatschappij antwoordde niet. Anita wou aldus van haar contract af, en trok in 1985 de aandacht van Elektra Records, die haar prompt liet tekenen. Daar werkte ze samen met producer Michael Powell (voorheen Chapter 8) voor haar prachtig debuut 'Rapture' voor dit label. Ze kreeg totale creatieve controle, en beschouwde dit liefdeswerk als een definitieve afrekening met vroegere manipulaties. Het jaar daarop verscheen de elpee, en die bereikte de dertiende plaats in de UK. Als gevolg daarvan gaf Anita twee concerten in het Londense Hammersmith Odeon. De elpee behaalde platina in de USA op zes maand tijd. De eerste single 'Watch Your Step' werd een kleine soulhit, maar het was de opvolger, de ballade 'Sweet Love', die haar in de schijnwerpers stelde.

Toen ze in november 1986 terugkeerde naar Detroit om de sleutels van de stad te ontvangen, verloofde ze zich met Walter Bridgforth Jr., die ze in januari leren kennen had. Ze zouden later trouwen op kerstavond 1988.

Ze won dan ook tijdens de negenentwintigste Grammy Award uitreiking, welverdiend twee Grammy Awards in 1987 als "Best R&B Female Vocalist" voor de elpee, en als "Best R&B Song" voor 'Sweet Love'. De elpee bevatte nog meer pareltjes zoals 'You Bring Me Joy', 'Caught Up In The Rapture', 'Mystery' en 'Same Ole Love'. 'Caught Up In The Rapture', 'Same Ole Love' en de cover 'No One In The World' verschenen alsnog op single.

Nog in datzelfde jaar werkte ze samen met de gospelgroep The Winans aan de single 'Ain't No Need to Worry', en op die manier behaalde ze in 1988, haar derde Grammy Award als "Best Soul Gospel".

In oktober 1988 verscheen dan de opvolger van de elpee 'Rapture', nl. 'Giving You The Best That I Got' op Elektra Records. Opnieuw werkte ze samen met producer Michael J. Powell, en alhoewel de plaat de volgende jaren bekroond werd met drie Grammy's (één in 1989 als "Best R&B Female Vocalist" voor de elpee, één in 1989 als "Best R&B Song" voor de titelsong, en één in 1990 als "Best R&B Song" voor 'Just Because'), was Anita niet volledig tevreden met het resultaat. Als de perfectioniste die ze is, dacht ze dat de fans ook niet tevreden zouden zijn, maar die bleven haar steunen door dik en dun. Later werd in 1989 ook nog 'Lead Me Into Love' op single uitgebracht. Anita stond nu op de top van haar roem, en de elpee ging recht naar de top van de pop- en soulcharts. Zij werd nu een "Lady of Soul".

Het echtpaar Anita en Walter Bridgforth Jr. verhuisde naar een luxueus huis in Grosse Pointe, net buiten Detroit. Anita voelde zich met die plek verbonden, omdat haar grootouders haar als kind meenamen naar die streek.

Voor haar derde project voor Elektra wou Anita meer betrokken zijn bij het componeren en tevens wou ze experimenteren met jazz. Het album 'Compositions' uit 1990 bevat dan ook zeven tracks, waarvan zij aan het merendeel meeschreef. De ritmesectie op de elpee werd tegelijk met haar zang opgenomen. Die ritmesectie bestond uit o.a. Greg Phillinganes (piano), Nathan East (bas), Paulinho da Costa (percussie), Vernon Fails (keyboards), Ricky Lawson (drums) en Stephen Ferrone (drums). Opnieuw zorgde Michael J. Powell voor de productie van dit meer persoonlijke album, waardoor ze in 1991 haar zevende Grammy Award behaalde als "Best R&B Female Vocalist". Hierop staan de singles 'Talk To Me', 'Soul Inspiration' en 'Fairy Tales'. Maar laten we het prachtnummer 'Whatever It Takes' niet vergeten, dat ze o.a. samen met Gerald Levert schreef. Maar gezien de elpee meer de jazzrichting uitging, kocht het publiek minder singles.

In 1991 liet Elektra Records het debuutalbum 'The Songstress' remasteren en bracht het opnieuw op cd uit. Ik kocht het prompt.

Anita nam nu een tijdje vrijaf, en na twee mislukte zwangerschappen, baarde in januari 1993 haar zoon, Walter Baker Bridgforth. Uitzondering daarop was het klassieke duet 'Witchcraft' van Frank Sinatra, dat ze in 1993 met hem opnam voor zijn 'Duets' album.

Ze vond dat het nu tijd geworden was om haar samenwerking met Powell te beëindigen, en wou zelf meer aan het roer staan van haar volgende project. Tijdens de opnamesessies die vijf maand later startten, werd ze terug zwanger, en de cd werd dan ook grotendeels in haar huis opgenomen. *"When I was pregnant my voice had pretty much left me. I had no control over it, but I wasn't trying to rush anything. I was feeling a certain kind of euphoria and happiness (after little Walter was born) and I just started working on new songs.... Let's see, we did 'Only For a While', 'Baby', 'Sometimes I Wonder Why', 'It's Been You' and 'The Look of Love' at home. In fact, (renowned musician) Joe Sample was playing piano in my den while I was singing in my living room on that one!"*

Haar tweede zoon Edward Carlton Bridgforth werd geboren in mei 1994.

Het resultaat van de sessies, 'Rhythm of Love' verscheen in september 1994, en zes producers werkten eraan mee. Dat waren Tommy LiPuma, Arif Mardin, Barry J. Eastmond, Gerard Smerek, George Duke en Anita zelf. Ze schreef ook vijf songs zelf, waaronder de titelsong (die geïnspireerd was op de break die ze genomen had), de track 'Plenty Of Room', opgedragen aan haar zoon, en nam enkele covers op. *"During the last few years, I learned to live by the internal rhythm which we all have rather than by the external circumstances of life. Childbearing taught me that there really is a universal rhythm...."* Burt Bacharach's (en mijn favoriete nummer) prachtige 'The Look of Love', en Valentijnskraker 'My Funny Valentine' stonden erop. Als singles werden de tracks 'I Apologize', 'Body And Soul' en 'It's Been You' eraf gehaald. Het leverde haar het jaar daarop een achtste Grammy Award als "Best R&B Song" voor 'I Apologize'.

Na dit project nam ze vrijaf om tijd door te brengen met haar familie, weigerde nog op te menen of rond te toeren, tot een tragedie gebeurde. Ze verloor haar vader en doopmoeder, respectievelijk in 1998 en in 1996, en had meningsverschillen met de platenmaatschappij. Dat uitte zich uiteraard in een vertraging voor een nieuwe cd. Anita won echter het pleit en tekende in 2000 bij Atlantic Records. Ze vatte het werk voor een nieuw album. Maar gebrekkige tapes resulteerden in een volledig verlies van het complete album, en dat leidde dan weer tot rechtszaken en een uitstel van haar comeback. Het jaar daarop had ze dan weer te kampen met ziektes in de familie en haar tijdelijke scheiding van haar echtgenoot. Ze zijn achteraf weer samen gekomen en Anita had het druk als fulltime moeder.

Tussendoor had ze in 1998 toch de tijd gevonden om twee nummers op te nemen met jazzpianist Cyrus Chestnut. Dat werden 'My Favorite Things' en 'Summertime'.

Na de dood van haar moeder in 2002 was ze klaar om weer op te treden. Dat begon met het nationaal volk lied tijdens een basketball wedstrijd, en leidde tot enkele concerten later dat jaar. Mooie Anita is door en door klasse, dus wanneer haar fans dat hoorden, komen ze in groten getale. Dat jaar releaste Rhino Records tevens de cd 'The Best of Anita Baker', een goede compilatie van songs uit haar vijf albums. Ook WEA releaste de compilatiecd 'Sweet Love...Very Best of Anita Baker' dat jaar.

In 1986 was ze opgetreden op in Constitution Hall in Washington. Dat concert werd vastgelegd op video, en die cassette bezit ik al een paar jaar. In 2004 echter was voor de eerste maal die muziek verkrijgbaar op cd (bij Atlantic Records/Rhino), alhoewel er ook songs opstaan die ergens anders opgenomen werden. In die tijd had Anita net bij Elektra getekend, en haar magische platina-elpee 'Rapture' uitgebracht. Op deze live cd 'A Night of Rapture Live' zijn de volgende hits aanwezig: 'Caught Up In The Rapture' en 'Sweet Love', maar ook een cover van Van Morrison's 'Moondance'. Overigens is dit ook een "enhanced cd", dwz dat er naast audiotracks ook nog 3 live video's opstaan. Je kan op je pc live versies van 'Sweet Love', 'You Bring Me Joy', en van 'No One In The World' in mpg formaat bewonderen!

Ik vertelde het u hoger al, nadat ze een pauze genomen had van maar liefst 10 jaar, en die periode besteed had als huisvrouw aan haar kinderen en echtgenoot, kwam ze weer aan een cd toe. Haar beide ouders die ziek waren, eisten tevens haar aandacht op. *"I put my family over my career for the last 10 years, and I didn't intend to, but it just happened that way, and as it started to happen, it was like, this feels right."* zegt ze. Atlantic Records pushte haar om een cd op te nemen, maar het voelde niet goed aan, en dus verloor ze haar platencontract. Op de cd 'My Everything' (haar eerste op Blue Note Records) bracht ze tien songs aan dewelke ze bijna allemaal meeschreef. Ze omringde zich o.a. met George Duke, Barry J. Eastmond, Gerald Albright, en Kenneth "Babyface" Edmonds. En haar love songs klonken nog steeds zoals ik me ze herinnerde. Een beslist hoogtepunt was het duet 'Like You Used To Do' met Babyface. Iets verder hernam ze de titelsong in een pure jazzstijl. 'Men In My Life' schreef ze als eerbewijs aan haar gezin. Anita verdiende er een Grammy nominatie mee.

Anita won naast al het bovenstaande ook acht Soul Train Awards, vijf American Music Awards, vier NAACP Image Awards, en vier jaar na mekaar The Black Beat Magazine's Annual Readers Poll als "Best Female Singer".

De fans waren echter al jaren aan het wachten op twee dingen van haar: een Kerstmis cd en een pure jazz cd. Met 'Christmas Fantasy' (ook weer op Blue Note Records) sloeg ze twee vliegen in één klap: een cd met songs voor de feestdagen in pure jazzstijl. Ze omringde zich weer met o.a. George Duke, Larry Carlton, Nathan East, Ricky Lawson, Joe Sample, Barry Eastmond, Phil Upchurch, Russ Ferrante, en coverde 'Frosty' Rag (Frosty the Snowman)', 'Christmas Time Is Here', 'I'll Be Home for Christmas', 'God Rest Ye, Merry, Gentlemen', 'O Come, All Ye Faithful' (met The Yellow Jackets), en 'My Favorite Things'. Daarnaast schreef ze mee aan drie nieuwe kerstsongs, die goed bij de rest passen. De productie verzorgde ze zelf.

Onlangs kondigde saxofonist Dave Koz aan dat zijn volgende cd 'At the Movies' zou gaan heten, en eind januari 2007 zal uitkomen. Anita zou samen met hem het duet 'Somewhere' vertolken, en de video daarvan zou met Kerstmis al te zien zijn op de Amerikaanse zender NBC tijdens 'Capital One Holiday Celebration on Ice'. Daarnaast zou Anita ook drie selecties uit haar kerstcd brengen.

De muzikale jarenlange reis die ik door het volgen van deze zangeres gemaakt heb, is er één geweest langs talloze hoogtepunten. Haar impact op soulmuziek is dan

ook enorm. Samen met wijlen Luther Vandross schiep ze het Urban Adult Contemporary formaat tijdens de jaren tachtig, en dat terwijl haar muziek gesofistikeerder is dan de meeste hedendaagse neo-soul artiesten. Hoe dan ook, kwaliteit drijft boven!

Met dank aan Blue Note Records.

Meer info:

www.anitabaker.org

www.bluenoteeurope.com

Patrick Van de Wiele